

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

15. května 2008*

Ve věci C-414/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Bundesfinanzhof (Německo) ze dne 28. června 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 11. října 2006, v řízení

Lidl Belgium GmbH & Co. KG

proti

Finanzamt Heilbronn,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), E. Juhász a T. von Danwitz, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. listopadu 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Lidl Belgium GmbH & Co. KG W. Schönem a M. Schadenem, Rechtsanwälte,

– za Finanzamt Heilbronn C.-F. Veesem, jako zmocněncem,

– za německou vládu M. Lummou, C. Blaschkem a H. Kubem, jako zmocněnci,

– za řeckou vládu M. Papida a I. Pouli, jakož i K. Georgiadisem, jako zmocněnci,

– za francouzskou vládu G. de Berguesem a J.-C. Gracieu, jako zmocněnci,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 43 ES a 56 ES.

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Lidl Belgium GmbH & Co. KG (dále jen „Lidl Belgium“) a Finanzamt Heilbronn (dále jen „Finanzamt“) ohledně toho, jak příslušné německé orgány daňové správy přistupovaly ke ztrátám, které utrpěla stálá provozovna uvedené obchodní společnosti nacházející se v Lucembursku.

Právní rámec

- 3 Podle čl. 2 odst. 1 bodu 2 smlouvy o zamezení dvojího zdanění a stanovení pravidel vzájemné správní pomoci v oblasti daní z příjmů a majetku a v oblasti místní obchodní daně a pozemkové daně, uzavřené dne 23. srpna 1958 mezi Lucemburským velkovévodstvím a Spolkovou republikou Německo (BGBI. II 1959, s. 270), ve znění dodatkového protokolu ze dne 15. června 1973 (dále jen „smlouva“), se výrazem „stálá provozovna“ rozumí „trvale umístěné zařízení určené k podnikání, ve kterém podnik vykonává veškerou svoji činnost nebo její část“.

4 Článek 2 odst. 1 bod 2 písm. a) smlouvy uvádí výčet zařízení, která jsou považována za stálou provozovnu ve smyslu smlouvy.

5 Článek 5 odst. 1 stanoví:

„1. Jestliže osobě s bydlištěm v jednom smluvním státě plynou jakožto podnikateli či spolupodnikateli příjmy z podnikatelské činnosti, která zasahuje na území druhého smluvního státu, je posledně uvedený stát příslušný k výběru daně z těchto příjmů pouze v rozsahu, v němž plynou ze stálé provozovny nacházející se na jeho území.

2. Přitom stálé provozovně mohou být přičítány příjmy, kterých by dosáhla, kdyby se jakožto samostatný podnik zabývala stejnými nebo obdobnými obchody za stejných nebo obdobných podmínek a uskutečňovala by obchody jako nezávislý podnik.

[...]“

6 Článek 6 odst. 1 smlouvy zní:

„Sjedná-li si podnik z jednoho smluvního státu díky své účasti na řízení nebo finanční struktuře podniku z jiného smluvního státu s tímto podnikem hospodářské nebo

finanční podmínky, které jsou odlišné od podmínek, které by byly sjednány s nezávislým podnikem, nebo mu takovéto podmínky uloží, mohou být příjmy, kterých by jeden z podniků za obvyklých okolností dosáhl, kterých však v důsledku těchto podmínek dosáhnout nemohl, zahrnutý do příjmů tohoto podniku a být příslušným způsobem zdaněny.“

7 Článek 20 uvedené smlouvy zní:

„1. Je-li podle předchozích článků stát místa bydliště příslušný ke zdaňování příjmů nebo částí majetku, není druhý stát oprávněn tyto příjmy nebo části majetku zdanit [...]

2. Z daňového základu ve státě místa bydliště jsou vyloučeny ty příjmy a části majetku, které je podle předchozích článků oprávněn zdaňovat druhý stát, ledaže se použije odstavec 3. Nicméně daň, kterou jsou zatíženy příjmy nebo části majetku, k jejichž zdanění je příslušný stát místa bydliště, bude vybrána podle sazby, která odpovídá celkovým příjmům nebo veškerému majetku osoby podléhající dani.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

8 Lidl Belgium je součástí skupiny Lidl a Schwarz a vykonává svoji obchodní činnost v oblasti distribuce zboží. Poté, co Lidl Belgium rozvinula svoji činnost nejprve na

belgickém trhu, dostala za úkol proniknout od roku 1999 i do Lucemburska. Za tímto účelem vytvořila Lidl Belgium v Lucembursku stálou provozovnu.

- 9 Lidl Belgium je komanditní společnost se sídlem v Německu, mezi jejíž společníky patří Lidl Belgium Beteiligungs-GmbH jakožto komanditista a Lidl Stiftung & Co. KG jakožto komplementář.
- 10 Ve zdaňovacím období 1999, které je předmětem původního řízení, hospodařila stálá provozovna Lidl Belgium nacházející se v Lucembursku se ztrátou.
- 11 Ve svém daňovém přiznání Lidl Belgium odečetla tuto ztrátu od svého základu daně. Finanzamt odpočet této ztráty neuznal zejména z důvodu osvobození příjmů této stálé provozovny na základě ustanovení smlouvy.
- 12 Finanzgericht Baden-Württemberg zamítl dne 30. června 2004 žalobu, kterou k němu podala Lidl Belgium a kterou uvedená napadla rozhodnutí Finanzamt.
- 13 Bundesfinanzhof, ke kterému Lidl Belgium podala opravný prostředek, se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je slučitelné s články 43 ES a 56 ES, pokud německý podnik s příjmy z podnikání není oprávněn při určování výsledku svého hospodaření odečíst ztráty stálé provozovny

umístěné v jiném členském státě (v daném případě v Lucemburském velkovévodství) z důvodu, že podle [...] smlouvy [...] nepodléhají příjmy související s činností takovéto stálé provozovny německému zdanění?“

K předběžné otázce

- 14 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 43 ES a 56 ES brání vnitrostátnímu daňovému režimu, který vylučuje možnost obchodní společnosti, která je rezidentem, uplatnit při určování výsledku hospodaření a výše jejích zdanitelných příjmů ztráty, které utrpěla její stálá provozovna v jiném členském státě, ačkoli uvedený daňový režim připouští takovouto možnost v případě ztrát stálé provozovny-rezidenta.

K rozsahu působnosti článků 43 ES a 56 ES

- 15 Vzhledem k tomu, že předkládající soud uvedl v položené otázce dvě výše uvedená ustanovení, je třeba připomenout, že na situaci, kdy fyzická či právnická osoba usazená v členském státě zřídí a zcela vlastní stálou provozovnu bez samostatné právní subjektivity nacházející se v jiném členském státě, se *rationae materiae* vztahuje článek 43 ES.
- 16 Kdyby měl daňový režim, který je předmětem původního řízení, omezující účinky na volný pohyb kapitálu, byly by takovéto účinky nevyhnutelným důsledkem případné překážky svobody usazování a neodůvodňovaly by, aby tento daňový režim byl

posuzován z pohledu článku 56 ES (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 12. září 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, Sb. rozh. s. I-7995, bod 33; ze dne 3. října 2006, Fidium Finanz, C-452/04, Sb. rozh. s. I-9521, body 48 a 49, jakož i ze dne 13. března 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, Sb. rozh. s. I-2107, bod 34).

- 17 Proto daňový režim, který je předmětem původního řízení, musí být posuzován z pohledu článku 43 ES.

K existenci omezení svobody usazování

- 18 Na úvod je třeba poznamenat, že svoboda usazování zahrnuje v případě společností založených podle právních předpisů některého členského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu v Evropském společenství, právo vykonávat své činnosti v ostatních členských státech prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení (viz rozsudky ze dne 21. září 1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, Recueil, s. I-6161, bod 35; ze dne 14. září 2000, AMID, C-141/99, Recueil, s. I-11619, bod 20, a ze dne 23. února 2006, Keller Holding, C-471/04, Sb. rozh. s. I-2107, bod 29).
- 19 I když ze znění ustanovení Smlouvy o ES týkajících se svobody usazování vyplývá, že jejich cílem je zajistit právo na tuzemské zacházení v hostitelském členském státě, brání rovněž tomu, aby členský stát původu bránil některému ze svých státních příslušníků nebo společnosti založené podle jeho právních předpisů v usazení v jiném členském státě (viz zejména rozsudky ze dne 16. července 1998, ICI, C-264/96, Recueil, s. I-4695, bod 21, jakož i ze dne 6. prosince 2007, Columbus Container Services, C-298/05, Sb. rozh. s. I-10451, bod 33).

- 20 Totéž platí i v případech, kdy obchodní společnost usazená v jednom členském státě vykonává činnost v jiném členském státě prostřednictvím stálé provozovny.
- 21 Stálá provozovna je totiž, jak dokazují i ustanovení smlouvy, z pohledu smluvního daňového práva samostatným subjektem. Subjekty, na které se smlouva vztahuje, jsou podle jejího článku 2 kromě fyzických a právnických osob i všechny typy stálých provozoven, které jsou uvedeny v odstavci 1 bodě 2 písm. a) tohoto článku, na rozdíl od jiných subjektů vyjmenovaných v odstavci 1 bodě 2 písm. b) téhož článku, které jsou z této smluvní definice stálé provozovny vyloučeny.
- 22 Toto pojetí stálé provozovny jakožto nezávislého daňového subjektu je v souladu s mezinárodněprávní praxí, která se odráží ve vzorové daňové smlouvě vytvořené Organizací pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD), zejména v jejích člancích 5 a 7. Soudní dvůr přitom již měl příležitost vyslovit se v tom smyslu, že není nepřiměřené, aby se členské státy pro účely dělby daňové pravomoci inspirovaly mezinárodní praxí a zejména vzorovými smlouvami vypracovanými OECD (viz rozsudky ze dne 12. května 1998, Gilly, C-336/96, Recueil, s. I-2793, bod 31, a ze dne 23. února 2006, van Hilten-van der Heijden, C-513/03, Sb. rozh. s. I-1957, bod 48).
- 23 Pokud jde o daňový režim, který je předmětem původního řízení, je třeba poukázat na to, že ustanovení, které umožňuje zohlednit ztráty stálé provozovny při určování výsledku hospodaření a výpočtu výše zdanitelného příjmu hlavní společnosti, zakládá daňové zvýhodnění.
- 24 Takovéto daňové zvýhodnění však podle ustanovení, jimiž se řídí uvedený daňový režim, není přiznáno v případě, že ztráty pochází ze stálé provozovny, která se nachází v jiném členském státě, než je stát, ve kterém je usazena hlavní společnost.

- 25 Za těchto podmínek, je daňová situace společnosti se sídlem v Německu a stálou provozovnou v jiném členském státě méně výhodná, než by byla její daňová situace v případě, že by její stálá provozovna byla zřízena v Německu. Kvůli tomuto rozdílu v daňovém zacházení by německá obchodní společnost mohla být odražena od vykonávání své činnosti prostřednictvím stálé provozovny nacházející se v jiném členském státě.
- 26 Nelze než dospět k závěru, že daňový režim, který je předmětem původního řízení, s sebou nese omezení svobody usazování.

K přípustnosti omezení

- 27 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že omezení svobody usazování lze připustit pouze tehdy, je-li odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu. V takovém případě je ještě třeba, aby bylo způsobilé zaručit uskutečnění dotčeného cíle a aby nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2005, Marks & Spencer, C-446/03, Sb. rozh. s. I-10837, bod 35; výše uvedený rozsudek Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, bod 47, jakož i výše uvedený rozsudek Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, bod 64).
- 28 Předkládající soud v tomto ohledu zejména zdůrazňuje skutečnost, že příjmy dosažené stálou provozovnou nacházející se v Lucembursku nejsou podle ustanovení smlouvy zdaňovány v členském státě, kde je společnost, které stálá provozovna patří, rezidentem.

- 29 Německá, řecká, francouzská, nizozemská, finská a švédská vláda a vláda Spojeného království ve svých vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru v podstatě tvrdí, že daňová právní úprava, která omezuje možnost obchodní společnosti-rezidenta uplatnit při určování jejího výsledku hospodaření a výše zdanitelných příjmů ztráty, které utrpěla její stálá provozovna nacházející se v jiném členském státě, může být v zásadě odůvodněná.
- 30 Uvedené vlády mají za to, že přípustnost takovéto právní úpravy z pohledu práva Společenství může být odůvodněna zaprvé nezbytností ochrany dělby zdaňovací pravomoci mezi dotčené členské státy a zadruhé nezbytností předejít nebezpečí dvojího zohlednění ztrát.
- 31 Pokud jde o první uvedený důvod přípustnosti, je třeba připomenout, že ochrana dělby zdaňovací pravomoci mezi členské státy může způsobit, že na hospodářské činnosti společností usazených v jednom z těchto států bude nezbytné použít pouze daňová pravidla tohoto členského státu, a to jak na zisky, tak ztráty (viz výše uvedený rozsudek Marks & Spencer, bod 45, jakož i rozsudek ze dne 18. července 2007, Oy AA, C-231/05, Sb. rozh. s. I-6373, bod 54).
- 32 Kdyby totiž společně byla poskytnuta možnost volby ohledně zohledňování jejich ztrát v členském státě jejich usazení nebo v jiném členském státě, narušila by se tím ve značné míře vyvážená dělba zdaňovací pravomoci mezi členské státy, neboť základ daně by byl v prvním státě zvýšen a ve druhém státě snížen ve výši převedených ztrát (viz výše uvedený rozsudek Marks & Spencer, bod 46, a rozsudek Oy AA, bod 55).
- 33 Pokud jde o pátý uvedený důvod přípustnosti s ohledem na skutkové okolnosti věci v původním řízení, je třeba poukázat na to, že členský stát, ve kterém se nachází sídlo společnosti, které patří stálá provozovna, by v případě neexistence smlouvy

o zamezení dvojího zdanění měl pravomoc zdaňovat zisky dosažené touto entitou. Proto cíl spočívající v ochraně dělby zdaňovací pravomoci mezi oba dotčené členské státy, který se odráží v ustanoveních smlouvy, může odůvodnit existenci daňového režimu, který je předmětem původní věci, neboť tento režim zachovává symetrii mezi zdaňovací pravomocí a možností odečítat ztráty.

³⁴ Kdyby za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, bylo připuštěno, že ztráty stálé provozovny-nerezidenta mohou být odečteny od příjmů hlavní společnosti, znamenalo by to, že by uvedené společnosti bylo umožněno si bez omezení zvolit členský stát, ve kterém tyto ztráty uplatní (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Oy AA, bod 56).

³⁵ Pokud jde o druhý důvod přípustnosti uvedený ve vyjádřeních před Soudním dvorem, který vychází z nebezpečí dvojího zohlednění ztrát, Soudní dvůr uznal, že členské státy musí mít možnost tomuto nebezpečí zabránit (viz výše uvedený rozsudek Marks & Spencer, bod 47, jakož i rozsudek ze dne 29. března 2007, Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Sb. rozh. s. I-2647, bod 47).

³⁶ K tomu je třeba uvést, že za takových okolností, jako jsou okolnosti, které daly vzniknout sporu v původním řízení, zjevně existuje nebezpečí, že tatáž ztráta bude uplatněna dvakrát (viz výše uvedený rozsudek Marks & Spencer, bod 48). Nelze totiž vyloučit, že společnost uplatní ve členském státě, kde se nachází její sídlo, ztráty své stálé provozovny nacházející se v jiném členském státě a že i přes toto započtení budou tytéž ztráty zohledněny později v členském státě, ve kterém se nachází stálá provozovna, když stálá provozovna vytvoří zisk, čímž bude členskému státu, ve kterém má hlavní společnost své sídlo, zabráněno ve zdanění tohoto zisku.

- 37 Proto oba uvedené důvody musí být považovány za důvody, kterými lze ospravedlnit omezení svobody usazování, které je výsledkem toho, jak členský stát, ve kterém se nachází sídlo obchodní společnosti, z daňového hlediska zachází se zápornými výsledky hospodaření stálé provozovny, která patří uvedené obchodní společnosti a nachází se v jiném členském státě.
- 38 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda důvody uvedené v bodech 44 až 50 citovaného rozsudku Marks & Spencer, mezi něž patří i nutnost předcházet nebezpečí daňových úniků, musí být chápány tak, že jsou kumulativní povahy, nebo zda postačuje existence jednoho z nich k tomu, aby daňový režim, který je předmětem původního řízení, mohl být v zásadě považován za odůvodněný.
- 39 V tomto ohledu je třeba připomenout, že soudní dvůr judikoval v bodě 51 citovaného rozsudku Marks & Spencer, že všechny tři důvody dohromady, které stojí v pozadí právní úpravy, jež je předmětem původního řízení, sledují legitimní cíle slučitelné se Smlouvou, a představují tak naléhavé důvody obecného zájmu.
- 40 Avšak k tomu, aby určitá vnitrostátní daňová právní úprava omezující svobodu usazování zakotvenou v článku 43 ES mohla být v zásadě odůvodněná, nelze vzhledem k rozmanitosti situací, v nichž se členský stát může dovolávat takovýchto důvodů, vyžadovat, aby byly naplněny veškeré důvody uvedené v bodě 51 citovaného rozsudku Marks & Spencer.
- 41 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek Oy AA, tak Soudní dvůr zejména uznal, že dotčená vnitrostátní právní úprava může být v zásadě přípustná na základě dvou ze tří důvodů uvedených v bodě 51 citovaného rozsudku Marks & Spencer, a sice z důvodů nezbytnosti ochrany dělby zdaňovací pravomoci mezi členské státy a nezbytnosti předcházet daňovým únikům chápaných jako celek (viz výše uvedený rozsudek Oy AA, bod 60).

- 42 Stejně tak daňový režim, který je předmětem původní věci, může být v zásadě ospravedlněn dvěma důvody připuštěnými ve zmíněném bodě výše uvedeného rozsudku Marks & Spencer, a sice nezbytností ochrany dělby zdaňovací pravomoci mezi členské státy a nezbytností zabránit nebezpečí dvojího zohlednění ztrát.
- 43 Je rovněž nesporné, že uvedený režim je způsobilý zaručit dosažení těchto sledovaných cílů.
- 44 Za těchto podmínek zbývá ověřit, zda daňový režim, který je předmětem původního řízení, nepřekračuje meze toho, co je k dosažení sledovaných cílů nezbytné (viz výše uvedené rozsudky Marks & Spencer, bod 53, a Oy AA, bod 61).
- 45 Lidl Belgium a Komise Evropských společenství zejména poukázaly na možnost hlavní společnosti odečíst ztráty stálé provozovny pod podmínkou, že zahrne do svých budoucích hospodářských výsledků pozdější zisky této stálé provozovny ve výši odpovídající dříve započteným ztrátám. Odkazují v tomto kontextu na systém, podle kterého Spolková republika Německo postupovala před rokem 1999.
- 46 Je třeba uvést, že v bodě 54 citovaného rozsudku Marks & Spencer byla možnost podřídit předmětné daňové zvýhodnění takovéto podmínce zmíněna, spolu s možností podmínit toto daňové zvýhodnění tím, že dceřiná společnost usazená v jiném členském státě, než je členský stát, v němž se nachází hlavní společnost, plně využila možností zohlednit ztráty přiznaných v členském státě, kde je rezidentem.

- 47 K tomuto Soudní dvůr v bodě 55 citovaného rozsudku Marks & Spencer uvedl, že opatření, které omezuje svobodu usazování, překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení sledovaných cílů, v situaci, kdy dceřiná společnost-nerezident vyčerpala jak v rámci předmětného zdaňovacího období, tak v rámci předcházejících zdaňovacích období, možnosti zohlednit ztráty, které existují v členském státě, kde se nachází, a kdy v tomto členském státě neexistuje možnost zohlednit ztráty uvedené dceřiné společnosti v rámci budoucích zdaňovacích období.
- 48 Soudní dvůr v bodě 56 uvedeného rozsudku dále upřesnil, že prokáže-li v členském státě mateřská společnost-rezident vnitrostátním daňovým orgánům, že jsou tyto podmínky splněny, je v rozporu s článkem 43 ES, aby byla vyloučena možnost této mateřské společnosti odečíst ztráty vzniklé její dceřiné společnosti-nerezidentu z jejího zisku zdanitelného v tomto členském státě.
- 49 Pokud jde o věc v původním řízení, je třeba uvést, že lucemburská daňová právní úprava dává poplatníkovi možnost, aby v budoucích zdaňovacích obdobích uplatnil při výpočtu základu daně své ztráty.
- 50 Jak bylo potvrzeno na jednání před Soudním dvorem, Lidl Belgium skutečně započítala ztráty, které utrpěla v roce 1999 její stálá provozovna, v pozdějším zdaňovacím období, a sice v roce 2003, v němž tato entita vytvořila zisk.
- 51 Lidl Belgium proto neprokázala, že byly splněny podmínky stanovené v bodě 55 citovaného rozsudku Marks & Spencer, jejichž smyslem je vymezit, v jaké situaci překračuje opatření, které omezuje svobodu usazování ve smyslu článku 43 ES, meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimních cílů uznaných právem Společenství.

- 52 Je třeba dodat, že Soudní dvůr uznal legitimní zájem členských států na předcházení jednáním, která by mohla ohrozit právo vykonávat jejich daňové pravomoci. Pokud tedy smlouva o zamezení dvojího zdanění přiznala členskému státu, v němž se nachází stálá provozovna, pravomoc zdaňovat příjmy této stálé provozovny, byla by poskytnutím možnosti hlavní společnosti zvolit si, zda zohlední ztráty této stálé provozovny v členském státě, kde se nachází její sídlo, nebo v jiném členském státě, značně narušena vyvážená dělba zdaňovací pravomoci mezi členské státy (viz v tomto výše uvedený rozsudek Oy AA, bod 55).
- 53 S ohledem na výše uvedené musí být daňový režim, který je předmětem původního řízení, považován za přiměřený cílům, které sleduje.
- 54 Na položenou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že článek 43 ES nebrání tomu, aby obchodní společnosti usazené v členském státě bylo zakázáno odečíst od jejího základu daně ztráty její stálé provozovny nacházející se v jiném členském státě, pokud jsou na základě smlouvy o zamezení dvojího zdanění příjmy této stálé provozovny zdaňovány v posledně uvedeném členském státě, v němž uvedené ztráty mohou být zohledněny v rámci zdanění příjmu této stálé provozovny v budoucích zdaňovacích obdobích.

K nákladům řízení

- 55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 43 ES nebrání tomu, aby obchodní společnosti usazené v členském státě bylo zakázáno odečíst od jejího základu daně ztráty její stálé provozovny nacházející se v jiném členském státě, pokud jsou na základě smlouvy o zamezení dvojího zdanění příjmy této stálé provozovny zdaňovány v posledně uvedeném členském státě, v němž uvedené ztráty mohou být zohledněny v rámci zdanění příjmu této stálé provozovny v budoucích zdaňovacích obdobích.

Podpisy.